

*Molitva križnog puta - molite s nama u znak solidarnosti sa žrtvama rata u
Ukrajini.*

*Молитва Хресної Дороги - моліться з нами в знак солідарності з жертвами
війни в Україні.*

24.02.2026.

Križni put pripremila: Oleksandra Solodka

KRIŽNI PUT 2026.

Katedrala sv. Vid, 24. veljače

Pripravna molitva

Danas se okupljamo pred križem ne samo da bismo promatrali patnju, nego da bismo osjetili snagu ljubavi i milosrđa koje nadilazi svaku bol. Spominjemo se svih koji su pogođeni ratom, siromaštvom, nepravdom i nesigurnošću. Sjećamo se djece koja žive u strahu, roditelja koji tuguju te susjeda koji, unatoč svemu, ne odustaju od pomaganja.

Svaka postaja pred nama nije samo povijesni događaj. To je put kojim nas Isus vodi kroz vlastitu patnju, pokazujući nam kako nositi križ u vlastitim životima, kako nositi tuđu bol i biti znak nade.

Otvorimo svoja srca tihoj Gospodinovoj prisutnosti. Neka nas njegova ljubav vodi kroz svaku postaju; neka nam pokaže kako podmetnuti rame, kako pružiti ruku, kako biti Veronika danas – ona koja briše suze i donosi nadu.

Stala plačuć tužna mati, gledala je kako pati Sin joj na križ uzdignut.

1. Postaja: Isusa osuđuju na smrt

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Tutnjava teških zrakoplova prekinula je mrtvu tišinu noći. Bilo ih je osam – najprije su četiri preletjela nad kućom, kao da svojim teškim trupom dotiču krov, a za njima još četiri. Na nekoliko minuta zavladała je jeziva tišina. Na satu je bilo pet ujutro, a u Kijevu su odjeknule prve eksplozije.

Prvog dana sveobuhvatne invazije, 24. veljače 2022., Ukrajinci su se probudili u novoj, strašnoj stvarnosti. Nedužni ljudi našli su se na nišanu silne agresije, postavši žrtve odluka jednog zločinca koji je vlastite ambicije izjednačio s pravom da odlučuje o sudbini čitavog naroda. Poput Isusa, osuđenog bez krivnje, našli su se u zamci u kojoj je njihov život obezvrijeđen, a strah i bol postali stalni suputnici.

Kao i Krist pred Pilatom, nisu mogli utjecati na nepravedne odluke koje su pale na njih. Ali, poput Njega, čuvaju dostojanstvo u patnji, drže se vjere u istinu i pravdu te se bore za svoj narod.

U ovoj postaji razmatramo nevinost, nepravdu i postojanost duha. Spominjemo se svakog Ukrajinca koji se toga dana našao u vihoru nasilja i terora i molimo da njihova patnja ne bude uzaludna, nego da hrabrost i vjera postanu svjetlo u tami. Slava Ocu ...

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Dušom njenom razboljelom, rastuženom ražaljenom prolazio mač je ljut.

2. Postaja : Isus prima na se križ na svoja ramena

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Isus zna: križ nije simbol. To je teret koji razdire tijelo i dušu. Ne bira ga – križ Mu silom polažu na ramena. Čini prvi korak i zemlja pod nogama više nije ista. Tako i danas tisuće Ukrajinaca nisu birali svoj križ. Položen im je iznenada – ujutro, pod eksplozijama, usred krika, dima i straha.

Majke su uzimale u naručje ono najdragocjenije – svoju djecu. Djeca svoje stare roditelje. Ne kofere. Ne stvari. Ukrajinci su nosili život. I nosili su ga kroz hladnoću, razrušene ceste i neizvjesnost. Djeca su se privijala uz majčine grudi, ne shvaćajući zašto majka drhti, zašto ne smiju stati, zašto je tata ostao.

To je bio njihov križni put.

U Buči, u Irpinu. Mariupolju, u Harkivu. U mnogim ukrajinskim gradovima i selima.

Tamo gdje su ljudima vezali oči i ruke, bacali ih na koljena, tukli ih i mučili – ne zato jer su zločinci nego zato jer su Ukrajinci. Oduzeli su im svako ljudsko dostojanstvo. Svezanih ruku nosili su svoj križ, umirali, ali se nisu pokorili. Rat je strašan, ali ropstvo je još strašnije.

Isus prima na se svoj križ. Primili su ga i Ukrajinci, iscrpljeni, od užasa, od gubitaka, ali su nalazili snagu ići dalje.

Ovaj križ nosi cijeli narod.

Jedni – na bojišnici...

Drugi – u podrumima, na kolodvorima s djecom u naručju, u izgnanstvu iz svojih domova i svoje domovine, u tišini i užasu nakon gubitaka svojih najmilijih .

Isus šutke uzima križ i ide dalje.

I Ukrajina ide dalje. Ranjena, u suzama, ide putem boli koji nije birala, noseći križ koji lomi tijelo, ali duh ostaje postojan. Slava Ocu...

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

O koliko uciviljena bješe ona uzvišena, Majka Sina jedinog!

3. Postaja : Isus prvi put pada pod križem

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Križ se pokazuje težim nego što se činilo na početku puta. Tijelo ne izdržava. Koljena klecaju. Prašina i kamenje dodiruju Isusovo lice. To je trenutak kada bol postaje nepodnošljivo stvarna.

Ukrajina je prvi puta pala kada je vidjela prve nevine žrtve rata. Kada je postalo jasno: ovo nije „privremeno“. Ovo je smrt...prava....nemilosrdna.....nepravedna.

Otac trči bolničkim hodnikom. U naručju nosi mrtvo dijete. Trči kao da se još može stići. Kao da brzinom može pobijediti smrt. Postoji samo jedno: „Spasite ga.“ Ali spasa više nema.

Pogledajmo u oči majke. U trenutku kada je njezino dijete prestalo disati, za nju je vrijeme stalo. Sve što je imalo smisla otišlo je s posljednjim dahom njezina djeteta. I ne postoje riječi koje bi je vratile u život kakav je prije bio.

Ovaj pad nije slabost. To je susret s boli koju ljudsko srce ne može podnijeti.

Pad zbog pitanja na koje nema odgovora... Zašto? Zbog očaja koji razdire dušu: to ne može biti istina.

Kako se ne slomiti nakon takvog pada? Krik, u tišini. Potreba da netko klekne pokraj tebe. Vjeru koja ne daje odgovore, ali drži da se ne slomiš.

Isus leži pod križem. Kao čovjek trpi strašne boli pod težinom križa. Ali On ustaje i ide dalje.

I Ukrajina je pala, ali nije ostala ležati. Već u prvom padu rađa se snaga za ustati, za pobijediti zlo, ići dalje noseći sjećanje, bol i ljubav kao svoj križ. Slava Ocu...

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Bol bolova sve to ljući blaga Mati gledajući muke slavnog Sina svog.

4. Postaja : Isus susreće svoju svetu Majku

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Isus, iduću putem patnje susreće svoju svetu Majku.. Njihovi se pogledi susreću u šutnji i u tom trenutku sabrana je sva bol svijeta. Ona Mu ne može skinuti križ.

On njoj ne može vratiti mir. Postoji samo ljubav koja u tišini trpi zajedno. Tako danas susreću jedni druge... Ukrajinci i njezina djeca.

Sjetimo se tisuća otete ukrajinske djece koja više nikada nisu vidjela svoje majke. Mijenjaju im imena. Brišu im sjećanje. Majčinske ruke traže ih u snovima, ali se bude u praznini. To je rastanak bez oprostaja – križ koji nose i majke i djeca.

Sjetimo se djece pred čijim su očima ubijene majke. Oči koje su prerano vidjele smrt. Srca koja više ne znaju što je sigurnost. Vrištala su – a svijet ih nije čuo. I u tom je trenutku njihovo djetinjstvo zauvijek završilo.

Sjetimo se majki pred čijim očima su silovana njihova djeca. To nije film. Ta se strahota uistinu dogodila. I ne postoje riječi koje mogu izliječiti takvu ranu.

Postoji samo nijemi krik koji Bog čuje i kada se ljudi okrenu.

Sjetimo se sinova u zarobljeništvu. Onih koje na životu drži misao na majčin zagrljaj, na dom, na miris kruha, na glas koji će reći: „Kod kuće si.“ Čekaju ih majke, očevi, supruge – čekaju u nadi, ne znajući ishod.

Marija gleda Isusa i ne odvraća pogled. Ide s Njim srcem, iako tijelo iznemaže. Tako i ukrajinske majke idu sa svojom djecom – u molitvi, u nadi, u beskrajnom čekanju. To je veza koju ne prekida ni smrt ni zarobljenišтво. Majčinsko srce koje se lomi, ali ostaje u nadi i vjeri u ponovni susret. Zdravo Marijo milosti puna.....

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Koji čovjek ne bi plako Majku Božju videć tako u tjeskobiolikoj?

5. Postaja : Šimun Cirenac pomaže Isusu nositi križ

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Isus ide dalje, ali snaga Ga izdaje. Križ pritišće tako da je svaki korak borba. Tada iz mnoštva prisiljavaju Šimuna da pomogne Isusu nositi križ. Nije to planirao ali podmeće rame – i Isusov križ postaje malo lakši.

Tako su išle tisuće Ukrajinaca – u tišini, bez riječi. Putem prema granici – s djecom u naručju. Po dvadeset sati po mrazu. Ukočene noge. Iscrpljena lica. I samo jedna želja: spasiti dijete od raketa i sigurne smrti.

I tada – ruke. Ruke poljskog graničara koji preuzima dijete iz ruku iscrpljene majke. Provodi ih nekoliko koraka naprijed – ne više u nepoznato, nego u sigurnost. To je Šimun našega vremena.

Sjećamo se mnogih zemalja koje nisu okrenule leđa, koje su otvorile granice, domove i srca. Sjećamo se volontera, liječnika, vozača, prevoditelja – onih koji su tuđu bol nosili kao vlastiti križ. Zahvaljujemo za to. Ne jednom. Ne formalno. Svakoga dana. Slava Ocu...

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Tko protužit neće s čistom, kada vidi gdje za Kristom razdire se srce njoj?

6. Postaja : Veronika pruža Isusu rubac

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Spasiteljevo lice prekriveno je znojem, prašinom i krvlju. Ali On ne odustaje, ide dalje. Tada iz mnoštva izlazi Veronika. Ona ne zaustavlja patnju, ali je dotiče ljubavlju. Briše Mu lice. I na platnu ostaje otisak – znak da se milosrđe pamti.

Tako danas djeluju susjedi, liječnici, volonteri, dragovoljci. U podzemnim skloništima metroa, među vlagom i tamom, griju promrzlu djecu, hrane starije, brišu suze, pružaju prvu pomoć ranjenima. Ti čini milosrđa ne zaustavljaju rat, ali vraćaju ljudima nadu i vjeru u dobrotu.

Sjetimo se vlakova koji su tutnjali noću kroz tamu. Bez svjetla. U tišini.

Odvozili su ljude iz najopasnijih područja, blizu bojišnice – tamo gdje se još moglo disati bez straha. Svaka vožnja bila je poput molitve na kotačima.

Sjetimo se kako su ljudi dijelili posljednji gutljaj vode. Kako su jedni druge pokrivali jaknama. Kako su se grijali vlastitim tijelima u hladnoći veljače, kada je i sama nada drhtala od mraza.

Veronika nije mogla Isusu skinuti križ. Ali njezin čin pamti se do danas. Tako će i ove tihe, neprimjetne, ljudske geste ostati zauvijek zabilježene na licu naše povijesti.

Jer ondje gdje ima milosrđa Bog je blizu. Gdje ima milosrđa i u ratu ostaje mjesta za svjetlo. Slava Ocu...

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Zarad grijeha svoga puka gleda njega usred muka i gdje bičem bijen bi.

7. Postaja : Isus pada drugi put pod križem

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Isus ponovno pada. Teret postaje nepodnošljiv. Bol se gomila. Svaki pad teži je od prethodnoga. I čini se da snage više nema.

Tako je i Ukrajina pala drugi put kada je uništeno kazalište u kojem su se od granatiranja skrivale obitelji iz Mariupolja. Mjesto gdje su utočište tražile majke s djecom, stariji ljudi, oni koji su vjerovali da su ondje sigurni.

Na tlu je velikim slovima bilo napisano: „DJECA“. Taj se natpis vidio iz zraka.

Bio je krik, molitva, posljednja nada. I ipak – neprijatelj je zadao udarac.

Akademski oblasni dramski teatar u Mariupolju postao je simbol zločina – protiv čovječnosti, protiv nenaoružanih, protiv djetinjstva, protiv budućnosti, protiv slobodne Ukrajine.

Svijet je zanijemio. Ukrajina je zanijemjela. To je bio pad od šoka, od spoznaje da zlo nema granica. Da čak ni riječ „djeca“ nije bila zaštita.

Kao što Isus leži pod križem, tako smo i mi ležali pod teretom te boli, nesposobni odmah ustati. Jer gdje pronaći odgovor na pitanje takvog zlo? Kako prihvatiti ono što nema objašnjenja?

Ipak – put se ovdje ne završava. Ni drugi pad nije kraj.

To je trenutak kada se istina ogoljuje u potpunosti. Kada svijet vidi, a narod još dublje shvaća da je rat protiv djece – genocid nad čitavom nacijom. Ne borimo se s protivnikom na bojištu, nego s neprijateljem koji ubija djecu u skloništima, ciljano bacajući bombe.

Ukrajina je pala drugi put. Ali nije izgubila dostojanstvo. Nije se odrekla života. Jer i ležeći pod križem, ostala je živa. I iz te boli rađa se odlučnost ići dalje kako se nijedno dijete više ne mora skrivati od pogibelji rata. Slava Ocu....

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Gleda svoga milog Sina, ostavljena sred gorčina, gdje se s dušom podijeli.

8. Postaja : Isus tješi Jeruzalemske žene

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Žene ne mogu zadržati suze gledajući Isusa. Njihov je plač iskren, ljudski, nemoćan. Isus zastaje. I sam ranjen i iscrpljen, tješi druge. Jer zna da patnja još nije dosegla svoj vrhunac.

Sjetimo se oca u Ternopilju koji u naručju drži mali lijes svoga jednogodišnjeg sina. Nosi ga kao što ga je nekoć nosio na spavanje. Njiše ga, tiho pjevajući uspavanku – posljednji put. To su prizori koji se nikada ne bi smjeli ponoviti. Sjetimo se mnoštva djece poginule u ratu u Ukrajini. Njihove igračke još uvijek leže u njihovim krevetićima u kojima se više nikada neće probuditi.

Sjetimo se devetomjesečne bebe u Odesi, njezina prašnjavog tijela pod teškim betonskim pločama. Sjetimo se roditelja koji su se nadvili nad lijesove svoje djece i postarali se u jednom danu.

Nemamo pravo zaboraviti majčin krik: „Ne spašavajte mene, vidjela sam kako je moje dijete poginulo!“.

I postavlja se pitanje od kojega ne možemo pobjeći: zašto je tako teško zaustaviti zlo koje uništava ukrajinsku budućnost? Zašto oprezno biramo riječi, tražimo blaže izraze, kada se pred našim očima događaju ubojstva djece?

Isus kaže ženama: ne plaćite nada Mnom. Plaćite zbog nad onima koji dopuštaju zlu da raste. Zbog ljudi koji su naučili okretati pogled.

Ova postaja ne govori samo o suzama žena isplakanim nad Isusom nego o odgovornosti, o hrabrosti da se zlu suprotstavi. Jer istina počinje ondje gdje se zlo ne maskira. Slava Ocu...

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Vrelo milja, slatka Mati, bol mi gorku osjećati daj da s tobom procvilim.

9. Postaja : Isus pada treći put pod križem

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Isus pada treći put. To više nije iznenadna bol ni početni šok. To je iscrpljenost do samoga dna. Tijelo Ga više ne sluša. Svaki je pokret borba s nemoći.

Tako izgleda i treći pad Ukrajine. To je gubitak najbližih na prvoj liniji...iščekivanje telefonskog poziva — a potom vijest koja para srce. To su sahrane djece... razorene škole i bolnice, mjesta na kojima se trebalo učiti živjeti, a ne umirati.

Svaka obitelj svoju tragediju proživljava na drukčiji način. Netko vrišti. Netko šuti. Netko se drži tek za dah. Ali bol je zajednička. Ona počiva na ramenima cijele zemlje.

Neprijatelj udara zimi — hladno i proračunato...ostavlja ljude bez vode, bez topline, bez svjetla. Koristi vrijeme kako bi slomio ne samo gradove nego i duh naroda.

Ovaj je pad najteži jer traje i iskušava izdržljivost.

Isus leži pod križem. Sve u Njemu vrišti: dosta je. Ali On ipak ustaje.

Tako ustaju i Ukrajinci. U tami pale svijeće. U hladnoći griju jedni druge. U gubitku pronalaze snagu štititi druge. Jer treći pad nije kraj. On svjedoči, da i onda kada snage gotovo nestane, ljubav prema životu, slobodi i bližnjemu postaje još snažnija.

Iz te zemlje, iz te hladnoće i iz te boli, Ukrajina ponovno ustaje — ne zato što ne boli, nego zato što nema pravo zauvijek pasti. Slava Ocu...

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Neka ljubav srca moga gori sved za Krista Boga, da mu u svem omilim.

10. Postaja: Isusa svlače

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Sa Spasitelja trgaju odjeću i ostavljaju Ga ogoljena ponižena. Odjeća pada, a tijelo ostaje uspravno, izloženo i ranjivo. Duša viče, ali riječi nema — čuje se tišina i bol.

Ukrajinu se svakodnevno razara. Neprijatelj uništava gradove i kulturnu baštinu: rakete i dronovi pogađaju stambene četvrti, bolnice, škole, dječja igrališta, muzeje, kazališta, knjižnice i crkve. Sravnjeni su čitavi gradovi u kojima je nekoć bujao život — domovi ispunjeni uspomenama, ikonama, fotografijama, obiteljskim svetinjama i knjigama. Jedan je trenutak bio dovoljan da sve nestane i da ljudi ostanu ogoljeni, lišeni doma i prava na sjećanje.

Uništava se i sjećanje budućih naraštaja, jer sjećanje oblikuje identitet i snagu naroda. Kada nestaju knjige, arhivi i spomenici kulture, blijedi povezanost s vlastitom poviješću i vrijednostima koje životu daju smisao.

To se čini svjesno — kako bi se narod bio ponižen i kako bi mu se poručilo da „ne postoji“ i da je njegova povijest nebitna.

Čovjek nije snažan samo tijelom, nego i pamćenjem, tradicijom i poviješću.

Kada se te vrijednosti razore, lakše je narod psihološki pokoriti. Bez kulturnih uporišta teže je osjećati pripadnost i odupirati se nasilju.

Unatoč svemu, pamćenje živi u srcima ljudi. Svaka spašena knjiga, svaka sačuvana fotografija i svaka ispričana priča mali su čin otpora — štit koji ne dopušta da narod bude izbrisan. Ukrajina živi u svijesti i srcima svoga naroda. I kada materijalni simboli nestaju, duh ostaje nepokolebljiv. Jer pamćenje — to smo mi. I ono vodi prema obnovi. Slava Ocu....

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Rane drage, Majko sveta, Spasa za me razapeta tisni usred srca mog!

11. Postaja: Isusa pribijaju na križ

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Dok čavli probijaju Isusovo tijelo, On ne gubi vjeru. Ona ostaje apsolutna i nepokolebljiva.

Sjećamo se onih koji su platili vlastitim tijelom i zdravljem — onih koji su izgubili ruke i noge, čija su srca probodena bolju. Čavli nisu prodrli samo u tijelo, nego i u dušu. Tako je i Ukrajina pribijena na križ.

Gradovi i sela koji su stoljećima disali životom danas su opustošeni. Vojnici i civili, liječnici i volonteri, majke i djeca — svi nose rane koje ostavljaju ožiljke na tijelu i u srcu naroda.

Kao Isus na križu, narod podnosi poniženje i patnju, ali ne gubi vjeru. Svaki čavao i svaka patnja podsjetnik su na cijenu slobode i dostojanstva.

Osobito su opterećeni oni koji su se vratili s bojišta. Fizički ranjeni, nose i nevidljive rane koje traže vrijeme, podršku i strpljenje. Oporavak dolazi polako — korak po korak, dan po dan — uz pomoć obitelji i zajednice. Kao što se postupno obnavljaju gradovi, tako se postupno obnavljaju i srce i duša.

Ukrajina stoji razapeta ratom, ali njena vjera ostaje živa — poput Kristove vjere. Ona vodi prema uskrsnuću i novome životu koji dolazi nakon patnje. Slava Ocu...

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Neka dođu i na mene patnje za me podnesene Sina tvoga ranjenog.

12. Postaja: Isus umire na križu

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Na križu tišina. Bol doseže granicu iza koje više nema krika ni otpora. Ostaje smrt — nepravедna i teška. Isus umire. Nebo tamni, zemlja šuti i čini se da je život stao.

U prvoj godini sveobuhvatne invazije oslobođen je grad Izjum. Nakon oslobođenja otkrivena je strašna istina: pronađeno je 447 tijela poginulih — žena, muškaraca, djece i vojnika. Neki su ostali bezimeni.

To nisu brojevi. To su prekinuti životi, nedovršene molitve, djeca koja nisu stigla odrasti i roditelji koji nisu dočekali svoju djecu.

Isus umire s krikom napuštenosti. Tako je vapila i zemlja Izjuma. Tako je vapila Ukrajina kada je istina izašla na vidjelo.

Smrt pokazuje dokle seže zlo ako se na vrijeme ne zaustavi.

Pred tim križem šutimo. Pamtimo. I preuzimamo odgovornost da ova stradanja ne padnu u zaborav. Slava Ocu...

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Daj mi s tobom suze livat, Raspetoga oplakivat, dokle diso budem ja.

13. Postaja: Isusa skidaju s križa

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Isusa skidaju s križa. Tijelo više ne trpi, ali rane su još otvorene. To je tišina nakon krika — trenutak u kojem riječi postaju suvišne.

Nakon tragedije ostaje tiha prisutnost. Susjedi, volonteri i ljudi dobre volje stoje uz one koji pate. Ne postavljaju pitanja. Jednostavno su tu. I to je dovoljno da bol prestane biti usamljena.

Obitelji se okupljaju u šutnji. Pogled, stisak ruke, zajednička suza — to postaje jezik utjehe. Suze još teku, ali više ne razaraju; one čiste.

Patnja ne nestaje, ali se s drugima dijeli. I iz te podijeljene boli rađa se snaga — tiha, dostojanstvena i ustrajna. Suze se pretvaraju u odlučnost da se živi, pomaže i obnavlja.

Ne možemo promijeniti prošlost, ali možemo sadašnjost nositi zajedno. Ovdje započinje ozdravljenje — sporo, ali stvarno. Ondje gdje ljudi zajedno nose patnju, rađa se nada. Slava Ocu...

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

U tvom križu uz križ stati, s tobom jade jadovati želja mi je jedina.

14. Postaja: Isusa polažu u grob

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Kad Isusa polažu u grob, čini se da život staje. Kamen zatvara ulaz. Tama se čini konačnom. Ostaje samo tiha, nenametljiva, ali živa vjera — vjera koja ne dokazuje, nego čeka.

Takva je i tama rata. Prekriva gradove i sela, srca i misli. Uči živjeti s gubitkom i prazninom. Ali ni u toj tami narod se ne prestaje pripremati za život.

Dostojanstveno pokapa poginule, čuva sjećanja i ostaje povezan.

Grob nije pobjeda smrti. On je stanka. Noć prije svitanja.

Kamen još leži. Jutro još nije svanulo. Ali nada je živa i jača od smrti. Slava Ocu...

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Kada dođu smrtni časi, Kriste Bože, nek me spasi Majke tvoje zagovor.

Kad mi zemlja tijelo primi, dušu onda uzmi ti mi u nebeski blažen dvor.

Završna molitva

Gospodine, hvala Ti što si hodio s nama kroz ove postaje, što si pokazao da u svakoj boli postoji snaga, u svakoj nepravdi nada, u svakoj smrti život. Hvala Ti na svima koji danas podmeću rame, tješe, hrane, štite i ne odustaju.

Neka nas tvoja ljubav učini pažljivima i suosjećajnim. Neka nam srca budu otvorena za one koji pate, ruke spremne pružiti pomoć, riječi spremne donijeti utjehu.

Gospodine, pomози nam da nosimo svoje križeve, ali i križeve drugih, s hrabrošću i ljubavlju. Neka svaki naš čin milosrđa, ma koliko malen bio, ostavi otisak vjere i nade.

Daruj mir onima koji su pogođeni ratom, glađu, nepravdom i neimaštinom. Neka se tama u svijetu i u ljudskim srcima, kroz našu dobrotu, vjeru i zajedništvo, pretvori u svjetlo. Daj nam snage da ostanemo vjerni, da ne posustanemo, kako bi bili znak Tvoje ljubavi u svijetu. Amen.

Молитва Хресної Дороги - моліться з нами в знак солідарності та на вшанування пам'яті жертв війни в Україні.

24.02.2026

Підготовча молитва

Сьогодні ми збираємося перед хрестом не лише для того, щоб споглядати страждання, але щоб відчувати силу любові й милосердя, яке перевищує кожен біль. Ми згадуємо всіх, кого торкнулися війна, бідність, несправедливість і невпевненість. Пам'ятаємо дітей, які живуть у страху, батьків, що сумують, і сусідів, які, попри все, не перестають допомагати.

Кожна стація перед нами — це не лише історична подія. Це шлях, яким Ісус веде нас через власне страждання, показуючи, як нести хрест у своєму житті, як нести чужий біль і бути знаком надії.

Відкриймо наші серця тихій Господній присутності. Нехай Його любов провадить нас через кожную стацію; нехай навчить нас підставити плече, простягнути руку, бути Веронікою сьогодні — тією, що витирає сльози і приносить надію.

Стояла Мати скорботна, сльозами обливалася,
як дивилася на муки Сина, що на хресті страждав.

Stala plaćuć tužna mati, gledala je kako pati Sin joj na križ uzdignut.

Стація 1: Ісус, засуджений на смерть

*P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.
O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.*

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

Гул важких літаків порушив мертву тишу ночі. Їх було вісім, спершу над хатою пролетіли чотири, ніби торкаючись своїм важким черевом даху, за ними ще чотири. На кілька хвилин стало тихо, аж моторошно. На годиннику 5 година ранку, а у Києві перші вибухи.

У перший день повномасштабного вторгнення, 24 лютого 2022 року, українці прокинулися в новій, страшній реальності. Безневинні люди опинилися під прицілом могутньої агресії, ставши жертвами рішень одного злочинця, який прирівняв власні амбіції до права визначати долю цілої нації. Як Ісус, засуджений без провини, вони опинилися в пастці, де їхнє життя знецінилось, а страх і біль стали новими постійними супутниками.

Ці люди, як і Христос перед Пилатом, не мали змоги вплинути на рішення, що впало на них несправедливо. Але, як і Він, вони зберігають гідність у своєму стражданні, тримають віру в правду і справедливість, борються не лише за себе, а за весь народ. Їхня мужність — це тихий подвиг, який не завжди помітний світу, але він стає фундаментом для надії і відродження.

У цій стації ми роздумуємо про безвинність, про несправедливість та про стійкість духу. Ми згадуємо кожного українця, який того дня опинився у вирі насильства і терору, і молимося, щоб їхнє страждання не було марним, а мужність і віра стали світлом у темряві.

Молитва Слава Отцю,

*P. Smiluj nam se Gospodine
O. Smiluj nam se
Dušom njenom razboljelom, rastuženom ražaljenom prolazio mač je ljut.*

Стація 2: Ісус бере хрест на свої плечі

*P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.
O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.*

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

Ісус знає: цей хрест — не символ. Це тягар, що роздирає тіло і душу. Він не обирає його — хрест кладуть Йому на плечі силоміць. Ісус робить перший крок, і земля під ногами вже не та сама.

Так само, у наш час, тисячі українців не обирали свого хреста. Його поклали на них раптово — вранці, під вибухи, серед крику, диму й страху.

Матері брали на руки найдорожче, що мали — своїх дітей. Діти своїх старих батьків. Не валізи. Не речі. Українці брали життя. І несли його крізь холод, через зруйновані дороги, крізь невідомість. Діти притискалися до грудей, не розуміючи, чому мама тремтить, чому не можна зупинитися, чому тато залишився.

Цей шлях був їхньою дорогою хреста.

У Бучі.

В Ірпені

В Маріуполі

В Харкові

В багатьох українських містах і селах

Там, де людям зав'язували очі й руки, де їх кидали на коліна, ламали, били, катували — не за злочин, а за те, що вони були українцями. Їх змушували мовчати. Підкорятися. Відмовлятися від гідності. Зі зв'язаними руками вони несли свій хрест, вмирили, але не скорилися. Війна - це жахливо, але поневолення - ще гірше.

Ісус падає під тягарем хреста. Падали й українці — від виснаження, від жаху, від втрат.

Та знаходили в собі сили підвестися. Не тому, що було легко, а тому, що зупинитися означає померти — тілом і душею.

Цей хрест несе весь народ.

Хтось — на передовій.

Хтось — у підвалах.

Хтось — на вокзалах з дітьми на руках.

Хтось — у тиші після втрати.

Ісус мовчки бере хрест і йде далі.

І Україна йде. Поранена, в сльозах, дорогою болю яку не обирала і несе хрест, який ламає тіло, але не ламає дух.

Молитва Слава Отцю,

*P. Smiluj nam se Gospodine
O. Smiluj nam se*

O koliko ucviljena bješe ona uzvišena, Majka Sina jedinog!

Стація 3: Ісус вперше падає під хрестом

*P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.
O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.*

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

Хрест виявляється важчим, ніж здавалось на початку дороги.
Тіло не витримує. Коліна підкошуються. Пил і каміння торкаються
обличчя Ісуса.
Це мить, коли біль стає надто реальним.

Україна впала вперше, коли побачила перші невинні жертви війни. Коли
стало зрозуміло: це не “тимчасово”. Це смерть. Справжня. Безжальна.
Несправедлива.

Ось біжить тато коридором лікарні. На руках — мертва дитина. Він біжить
так, ніби ще можна встигнути. Ніби швидкістю може перемогти смерть. Є
тільки одне: «*Врятуйте*». Не врятувати вже..

Заглянемо в очі матері. У ту мить, коли її дитина перестала дихати, для неї
зупинився час. Світ не розпався — він просто зник. Усе, що мало сенс,
пішло разом з останнім подихом її дитини. І не існує слів, які можуть
повернути її до життя, яким воно було до того.

Це падіння — не слабкість. Це зіткнення з болем, який людське серце не
створене витримувати. Падіння від нерозуміння: *за що?* Від неприйняття:
цього не може бути.
Від відчаю, що випаює зсередини.

Як не зламатися після такого падіння? Не одразу. Не самотужки. Через
сльози, через крик, через мовчання. Через те, що хтось поруч стане на
коліна разом з тобою. Через віру, яка не пояснює, але тримає.

Ісус лежить під хрестом. Йому боляче. Йому важко. Йому страшно по-
людськи.
Але Він піднімається.

Україна впала, але не залишилась лежати. Бо навіть у першому падінні — вже народжується сила підвестися. Не забути. Здолати зло. А йти далі, несучи пам'ять, біль і любов — як свій хрест.

Молитва Слава Отцю,

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Bol bolova sve to ljući blaga Mati gledajući muke slavnog Sina svog

Стація 4: Зустріч Ісуса з Матір'ю

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

Ісус іде дорогою страждання — і раптом бачить Її. Матір. Вони не говорять. Не можуть.

Їхні очі зустрічаються — і в цій миті вміщується весь біль світу. Вона не може зняти з Нього хрест. Він не може повернути Їй спокій. Є тільки любов, яка мовчки терпить разом.

Так сьогодні дивляться одне на одного Україна і її діти.

Згадаймо тисячі викрадених українських дітей, які більше ніколи не побачать своїх матерів. Їхні імена змінюють. Їхню пам'ять стирають. Материнські руки шукають у снах — але прокидаються в порожнечі. Це розлука без прощання. Це хрест, який носять обидві сторони — і мати, і дитина.

Згадаймо дітей, на очах яких убили матерів. Очі, що надто рано побачили смерть.

Серця, які більше не знають, що таке безпека. Вони кричали — а світ не встиг. І в тій миті їхнє дитинство закінчилось назавжди.

Згадаймо матерів, на очах яких гвалтували дітей. Це був не фільм жахів. Це не вигадка і не перебільшення. Це було насправді. І немає слів, які можуть зцілити таку рану.

Є тільки мовчазний крик, який Бог чує навіть тоді, коли люди відвертаються.

Згадаймо синів у полоні. Тих, хто тримається за життя думкою про теплі материнські обійми. Про дім. Про запах хліба. Про голос, який скаже: «*Ти вдома*». Їх чекають матері, батьки, дружини. Чекають, не знаючи що далі — але не перестають.

Марія дивиться на Ісуса — і не відводить погляду. Вона йде з Ним серцем, хоча не може йти поруч тілом. Так само й українські матері йдуть зі своїми дітьми —

у молитві, в надії, у нескінченному чеканні. Це про зв'язок, який не розриває навіть смерть і полон. Про материнське серце, яке розбивається — але не зраджує.

І про віру, що кожна така зустріч — навіть крізь сльози — не є останньою.

Молитва Слава Отцю,

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Koji čovjek ne bi plako Majku Božju videć tako u tjeskobi tolikoj?

Стація 5: Симон із Кириної допомагає Ісусові нести хрест

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

Ісус іде далі, але сили зраджують.

Хрест тисне так, що кожен крок — мов боротьба за життя. І тоді з натовпу виходить Симон. Він не планував цього. Не готувався. Але він підставляє плече — і хрест стає трохи легшим.

Так само йшли тисячі українців. У тиші. Без слів. Дорогою до кордону — з дітьми на руках. Маленькі тіла, притиснуті до грудей, — єдиний скарб, єдина надія. По 20 годин на морозі, а інколи бракувало доби. Застиглі ноги. Виснажені обличчя. І одне бажання: *вберегти дитину від ракет*.

І раптом — руки. Руки польського прикордонника, який підхопив дитя з рук виснаженої матері. Пройшов кілька кроків уперед. Провів її — вже не в невідомість, а в безпеку. Це була не просто допомога. Це був Симон із Кириної нашого часу.

Згадаймо всі країни, які не відвернулись. Які відчинили кордони, домівки, серця.

Згадаймо волонтерів, доброчинців, лікарів, водіїв, перекладачів, тих, хто ніс чужий біль, як свій власний хрест. Тих, кому не було байдуже і не байдуже зараз, бо війна триває, бо терор ворог здійснює щодня.

Коли хтось підставляє плече — дорога не зникає. Але стає можливою.
Коли хтось простягне руку допомоги — життя триває.

Подякуймо за це. Не раз. Не формально. Повторюймо слова вдячності щодня —

усім народам, усім країнам, усім людям, які допомагають. Бо кожен такий жест — це любов, сильніша за війну.

І, як Симон, не проходьмо повз. Бо інколи достатньо одного плеча, щоб хтось зміг дійти до спасіння.

Молитва Слава Отцю,

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Tko protužit neće s čistom, kada vidi gdje za Kristom razdire se srce njoj

Стація 6: Вероніка витирає Ісусові обличчя

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

Обличчя Спасителя вкрите потом, пилом і кров'ю. Але він іде далі. Натовп дивиться — та не всі наважуються наблизитись. І тоді виходить Вероніка. Вона не зупиняє страждання, але торкається його з любов'ю. Витирає обличчя. І на полотні залишається слід — знак, що милосердя має пам'ять.

Так сьогодні діють сусіди, медики, волонтери, добровольці. У підземеллях метро, серед сирості й темряви, вони обігрівають замерзлих дітей, годують старших, витирають сльози, надають першу допомогу пораненим. Ці дії милосердя не зупиняють війну, але повертають людям надію і віру в доброту.

Згадаймо потяги, що стукотіли вночі й темряві. Без світла. У тиші. Вони вивозили людей з найнебезпечніших районів, поблизу лінії фронту — туди, де ще можна було дихати без страху. Кожен рейс — мов молитва на колесах.

Згадаймо, як люди ділилися останнім ковтком води. Як прикривали одне одного куртками. Як зігрівали одне одного своїми тілами у лютий холод, коли навіть надія тремтіла від морозу.

Вероніка не мала сили зняти хрест. Але її вчинок залишився назавжди. Так само й ці жести — тихі, непомітні, людські — залишаться на обличчі нашої історії.

Бо там, де є милосердя, Бог проходить поруч. І навіть у війні залишається місце для світла.

Молитва Слава Отцю,

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Zarad grijeha svoga puka gleda njega usred muka i gdje bičem bijen bi.

Стація 7: Ісус вдруге падає під хрестом

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

Ісус падає знову. Тягар стає нестерпним. Біль накопичується. Кожне падіння важче за попереднє. І здається, що сил уже не залишилось.

Так Україна впала вдруге. Коли був знищений театр, у якому ховалися від обстрілів маріупольські родини. Місце, де шукали захисту матері з дітьми, старші люди, ті, хто вірив, що там — безпечно.

На землі великими літерами було написано: «ДІТИ». Цей напис було видно з неба. Він був криком, молитвою, останньою надією. І все ж — ворог завдав удару..

Донецький академічний обласний драматичний театр у Маріуполі став символом злочину — проти беззбройних, проти людяності, проти дитинства, проти майбутнього, проти вільної України.

Світ завмер. Україна завмерла. Це було падіння від шоку, від усвідомлення, що немає межі злу. Що навіть слово «діти» не стало захистом.

Як Ісус лежить під хрестом, так і ми лежали під тягарем цього болю, не в силах одразу підвестися. Бо де знайти відповідь на таке? Як прийняти те, що не має пояснення?

І все ж — дорога не закінчується тут. Навіть друге падіння — не кінець. Це мить, коли правда оголюється повністю. Коли світ бачить, а народ — ще глибше усвідомлює, що ця війна проти дітей - геноцид цілої нації. Ми воюємо не з противником на полі бою, а з ворогом, який вбиває дітей у сховищах, кидаючи туди прицільно бомбу.

Україна впала вдруге. Але не втратила гідності. Не відмовилась від життя. Бо навіть лежачи під хрестом, вона не перестала бути живою. І з цього болю народжується рішучість іти далі — щоб більше жодна дитина не ховалась від війни.

Молитва Слава Отцю,

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Gleda svoga milog Sina, ostavljena sred gorčina, gdje se s dušom podijeli.

Стація 8: Ісус втішає жінок, що плачуть

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

Жінки плачуть, дивлячись на Ісуса. Вони не можуть стримати сліз. Їхній плач — щирий, людський, безсилий. Ісус зупиняється. Сам поранений, виснажений, Він втішає інших. Бо бачить: попереду ще більше болю.

Згадаймо тата в Тернополі який тримає на руках маленьку труну зі своїм півторарічним сином. Він несе її, як колись ніс дитину до сну. Він колише її, тихо співаючи колискову — востаннє. Це кадри, яких ніколи не має

бути, глибину його болю досягають тисячі українців, які втрачають дітей, втрачають сенс свого життя.

Згадаймо всіх діток, які загинули в Україні від війни. Їхні іграшки й досі лежать у маленьких кімнатах на ліжечка, в яких більше ніхто не прокинеться.

Згадаймо дев'ятимісячне дитя в Одесі. Його запилене тільки під важкими бетонними плитами. Згадаймо усіх батьків, які схилилися над домовинами свої діток і постаріли на очах. Ніколи не забудемо пронизливий крик болю матері: “не рятуйте мене, я бачила, як загинула моя дитина!” Не маємо права забути.

І тут постає питання, від якого не сховатися: чому так важко зупинити зло, яке нищить українське майбутнє? Чому ми обережно підбираємо слова, шукаємо м'якші формулювання, замінюємо поняття, коли перед нами — вбивства дітей?

Чому ми боїмося назвати зло злом? Чому правда здається занадто різкою, а мовчання — зручнішим?

Ісус каже жінкам: не плачте тільки за Мною. Плачте за тим, що дозволяє злу рости.

За серцями, які звикли. За людьми, які навчився відвертатися. Ця стація — не лише про сльози. Вона про відповідальність. Про сміливість не мовчати. Про здатність не ховатися за словами, коли вбивають дітей. Бо правда починається там, де зло більше не маскують.

Молитва Слава Отцю,

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Vrelo milja, slatka Mati, bol mi gorku osjećati daj da s tobom procvilim.

Стація 9: Ісус падає втретє

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

Ісус падає втретє. Це вже не раптовий біль і не шок. Це виснаження до дна. Тіло більше не слухається. Кожен рух — через неможливість.

Так виглядає третє падіння України. Це — втрата близьких військових на передовій.

Коли чекали дзвінка — а прийшла звістка. Це — похорони дітей. Це — знищені школи й лікарні, місця, де мали вчити жити, а не вмирати.

Кожна родина проживає свою трагедію по-своєму. Хтось кричить. Хтось мовчить. Хтось тримається тільки за подих. Але біль — спільний. Він лягає на плечі всієї країни.

І ворог б'є взимку. Холодно і розраховано. Використовує погоду, щоб зламати не лише міста, а цілу націю. Заморожує в січневі морози. Залишає без води. Без тепла. Без світла.

Це падіння — найважче. Бо воно довге. Бо воно щоденне. Бо воно випробовує не мить, а витривалість.

Ісус лежить під хрестом. Усе в Ньому кричить: досить. Але Він підводиться.

Так само підводяться українці. У темряві — запалюють свічки. У холоді — зігрівають одне одного. У втраті — знаходять сили захищати інших. Бо третє падіння — не про кінець. Воно про те, що навіть коли сил майже не залишилось, любов до життя, до свободи, до ближнього виявляється сильнішою.

І з цієї землі, з цього холоду, з цього болю Україна знову піднімається. Не тому, що не болять, а тому, що не має права впасти назавжди.

Молитва Слава Отцю,

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Neka ljubav srca moga gori sved̑ za Krista Boga, da mu u svem omilim

Стація 10: Ісуса роздягають

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

Зі Спасителя зривають одержу, Його лишають сам на сам із приниженням. Одерж падає, залишаючи тіло вразливим. Душа кричить, але слів немає — лише тиша та біль.

Україну шматують щодня. Ворог руйнує міста і культурну спадщину: ракети і дрони знищують житлові квартали, лікарні, школи, дитячі майданчики, музеї, театри, бібліотеки, церкви. росіяни стерли з лица землі цілі міста де раніше вирувало життя, де люди жили в своїх власних домівках, оточені спогадами, іконами на стінах, старими фотографіями, сімейними реліквіями, книжками. Ракета забрала все в одну мить, залишивши їх оголеними, позбавивши права на пам'ять, вирвавши з могил останки рідних людей.

Ворог знищує пам'ять для майбутніх поколінь, бо пам'ять формує ідентичність і силу народу. Коли зникають книги, архіви, культурні пам'ятки — зникає зв'язок людей із власною історією, з минулим, з цінностями і традиціями, які роблять їхні життя значущими.

Це робиться свідомо, щоб принизити народ: адже знищуючи символи культури й історії, ворог намагається показати, що «нас не існує», що «наша історія неважлива».

Людина сильна не лише тілом, а й пам'яттю, традиціями, історією. Коли це знищують, легше підкорити народ психологічно. Без історії і культурних орієнтирів люди важче відчують себе частиною нації, важче протистоять насильству.

Попри всі руйнування і біль, пам'ять живе в серцях людей. Кожна врятована книга, кожна збережена фотографія, кожна розповідь — це маленький опір, щит, який не дозволяє ворогу стерти нас із історії. Україна продовжує жити у свідомості і серцях своїх людей. І навіть коли матеріальні символи зникають, дух народу залишається непохитним. Бо пам'ять — це й ми самі. І саме це веде нас до відновлення і перемоги.

Молитва Слава Отцю,

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Rane drage, Majko sveta, Spasa za me razapeta tisni usred srca mog!

Стація 11: Ісуса прибивають до хреста

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
 Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

Попри пекельний біль, коли цвяхи пронизують тіло, Ісус не втрачає віри — вона абсолютна, незламна, світла.

Сьогодні ми згадуємо й наших героїв, які ціною власного здоров'я, втративши руки і ноги, у яких від болю серце завмерло, бо цвяхи впали не лише в тіло, а й у душу. Так і Україну прибили до хреста.

Міста і села, що віками дихали життям, сьогодні спустошені, а люди, як ті цвяхи, відчули удари війни на собі. Військові і цивільні, медики і волонтери, матері й діти — усі несуть свої рани, біль і втрати, що залишають шрами на тілі і серці нації.

Як Ісус на хресті, народ терпить приниження і страждання, але навіть у найбільшій болі не втрачає віри. Кожен цвях, кожне страждання — нагадування про ціну свободи і гідності.

Особливо складно тим, хто повернувся з фронту: поранені фізично, вони несуть невидимі рани — психологічні, що потребують часу, підтримки та терпіння. Ветерани відновлюються не миттєво — крок за кроком, день за днем, з допомогою родини, волонтерів, психологів, спільнот. Так само, як нація поступово відновлює свої міста і пам'ять, вони відновлюють серце і душу, повертаючи собі право на життя без болю.

Україна стоїть на своєму хресті, розіп'ята війною, але живою лишається віра — абсолютна, незламна, як віра Ісуса. Вона веде народ до відновлення, до воскресіння, до нового життя, яке обов'язково настане після страждань.

Молитва Слава Отцю,

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Neka dođu i na mene patnje za me podnesene Sina tvoga ranjenog.

Стація 12: Ісус помирає на хресті

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.
 Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

На хресті тихо. Біль доходить до межі, за якою вже немає крику, немає руху, немає спротиву. Є тільки смерть — несправедлива. Ісус помирає. Небо темніє, а земля мовчить, і здається, що саме життя зупинилося.

У перший рік повномасштабного російського вторгнення було звільнено місто Ізюм на Харківщині. Цей день пам'ятають багато очевидців. Він відкрив страшну правду про те, що пережили українці.

Місто після деокупації говорило не словами, а ранами і смертю. Земля відкрила свій страшний рахунок: 447 тіл загиблих. Серед них — 215 жінок, 194 чоловіки, 5 дітей, 22 українських військовослужбовці. Ще 11 людей залишалися безіменними, бо навіть їхню стать неможливо було визначити одразу. Це не статистика. Це зламані долі, недожиті життя, недочитані молитви, які обірвалися на півслові. Це матері, які не дочекалися, діти, які не встигли вирости, люди, які мали жити.

Ісус помирає на хресті з криком покинутості, який роздирає небо. Так само кричала земля Ізюма. Так кричала вся Україна, коли побачила цю правду — без прикрас, без виправдань, без можливості відвернутися. Смерть — не про кінець, а про ціну. Про те, до чого призводить зло, коли воно не зупинене. Про те, що кожна смерть має ім'я, а за ним ЛЮДИНА.

Там, де лежать убиті без вини, стоїть хрест усього народу. І перед ним ми не шукаємо слів. Ми мовчимо. Пам'ятаємо. І несемо відповідальність, щоб ця смерть не стала тишею.

Молитва Слава Отцю,

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Daj mi s tobom suze livat, Raspetoga oplakivat, dokle diso budem ja.

Стація 13: Ісуса знімають з хреста

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

Ісуса знімають з хреста. Тіло більше не страждає, але рани ще відкриті. Це мить тиші після крику, коли слова стають зайвими, бо жодне з них не здатне вмістити пережите.

Так само і після наших трагедій приходить тиха присутність. Сусіди, волонтери, люди з інших держав стають поруч, не ставлячи запитань, не шукаючи пояснень. Вони просто є. І цього достатньо, щоб біль перестав бути самотнім.

Багато українських родин об'єднуються саме так — у мовчазній підтримці. Коли не знаєш, що сказати, бо будь-яке слово здається порожнім. Коли достатньо лише погляду, дотику руки, спільної тиші. У цій тиші сльози ще течуть, але вже не руйнують — вони очищають.

Страждання не зникає, але його розділяють. Його несуть разом. І з цього спільного болю народжується сила — тиха, стримана, вперта. Сльози поступово перетворюються на рішучість жити далі, допомагати тим, хто постраждав, відновлювати зруйноване.

Як ті, хто знімали Ісуса з хреста, не могли змінити минулого, так і ми не можемо повернути втрачених. Але можемо прикрити рани, зігріти зламані серця, підтримати одне одного. У цій стації починається зцілення — повільне, болісне, але справжнє. Бо там, де люди разом мовчать, народжується надія і починається відновлення життя.

Молитва Слава Отцю,

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

U tvom križu uz križ stati, s tobom jade jadovati želja mi je jedina.

Стація 14: Ісуса кладуть у гріб

P. Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslivljamo Te.

O. Jer si svojim svetim križem otkupio svijet.

Поклоняємося Тобі, Христе, і благословляємо Тебе.

Бо Своїм святим хрестом Ти відкупив світ.

Коли Ісуса кладуть у гріб, усе завмирає. Камінь закриває вхід. Темрява здається остаточною. Це тиша, в якій більше немає руху, немає слів, немає відповідей. Залишається тільки віра — тиха, майже непомітна, але жива. Віра, яка не кричить і не доводить, а просто чекає.

Такою є і темрява війни. Вона накриває міста й села, серця й думки. Вона вчить жити з втратою, з порожнечою, з могилами там, де мали бути домівки. Але навіть у цій темряві українці не перестають готуватися до життя. Не показово, не гучно — всередині. Вони ховають загиблих із

гідністю, бережуть пам'ять, тримаються одне за одного і, здається, мовчки знають: це ще не кінець.

Гріб — це не перемога смерті. Це пауза. Це ніч перед світанком. Так само і сьогодні: серед руїн, сліз і виснаження народ готується воскреснути разом зі своєю країною. Бо як воскресіння Христа змінило хід історії, так і свобода та добро повернуться. Не як подарунок, а як плід мужності, єдності й віри, які неможливо знищити жодною темрявою.

Камінь ще лежить. Ранок ще не настав. Але надія вже жива. І вона сильніша за смерть.

Молитва Слава Отцю,

P. Smiluj nam se Gospodine

O. Smiluj nam se

Kada dođu smrtni časi, Kriste Bože, nek me spasi Majke tvoje zagovor.

Kad mi zemlja tijelo primi, dušu onda uzmi ti mi u nebeski blažen dvor.

Завершальна молитва

Господи, дякуємо Тобі за те, що Ти йшов з нами через ці стації, що показав: у кожному болю є сила, у кожній несправедливості — надія, у кожній смерті — життя. Дякуємо Тобі за всіх, хто сьогодні підставляє плече, утішає, годує, захищає і не здається.

Нехай Твоя любов зробить нас уважними та співчутливими. Нехай наші серця будуть відкриті для тих, хто страждає, руки — готові простягнути допомогу, а слова — нести розраду.

Господи, допоможи нам нести свої хрести, а також хрести інших — з мужністю і любов'ю. Нехай кожен наш учинок милосердя, яким би малим він не був, залишає слід віри й надії.

Даруй мир тим, хто постраждав від війни, голоду, несправедливості та злиднів. Нехай темрява у світі й у людських серцях через нашу доброту, віру і єдність перетвориться на світло. Дай нам сили залишатися вірними, не занепадати духом, щоб ми були знаком Твоєї любові у світі. Амінь.